

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง “ปัญหาการใช้หน่วยเชื่อมภาษาไทยของนักศึกษาจีนชั้นปีที่ 2 วิชาเอกภาษาไทย สถาบันอาชีวศึกษาและเทคโนโลยีสิบสองปันนา” ผู้วิจัยได้ศึกษาหนังสือ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นพื้นฐานในการวิจัย ซึ่งจะนำเสนอตามลำดับดังนี้

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีและหลักการ

1. เอกสารเกี่ยวกับหน่วยเชื่อมภาษาไทย
 - 1.1 ความหมายของหน่วยเชื่อมภาษาไทย
 - 1.2 ความหมายของคำบุพบท
 - 1.3 ความหมายของคำสันธาน
2. เอกสารที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ
 - 2.1 ทฤษฎีการเรียนรู้ทางภาษา
 - 2.2 ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาที่สอง
 - 2.3 การเรียนภาษาแม่กับการเรียนภาษาต่างประเทศ
 - 2.4 การจัดการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ
3. วิธีการสอนไวยากรณ์ไทยสำหรับนักศึกษาจีน
 - 3.1 ความหมายของไวยากรณ์ไทย
 - 3.2 วิธีการสอนไวยากรณ์ไทยสำหรับนักศึกษาจีน
 - 3.3 วิธีการสอนคำเชื่อม
4. เอกสารเกี่ยวกับโครงสร้างประโยคภาษาจีนและประโยคภาษาไทย
 - 4.1 โครงสร้างประโยคภาษาจีน
 - 4.2 โครงสร้างประโยคภาษาไทย
5. ทฤษฎีสร้างแบบฝึกหัด
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับหน่วยเชื่อมภาษาไทย

ความหมายของหน่วยเชื่อมภาษาไทย

กาญจนา ยอดศิริจินดา (2545, หน้า 5) ได้กล่าวว่า หน่วยเชื่อมภาษาไทยคือคำที่เชื่อมโยงคำ ประโยคหรือบทความ ทำหน้าที่นำหน้าคำ เชื่อมโยงประโยคหรือบทความ ซึ่งก็คือคำบุพบทและ คำสันธาน

ความหมายของคำบุพบท

คณะกรรมการกลุ่มผลิตชุดวิชาไทยศึกษา (2535, หน้า 7-8) ได้กล่าวว่า คำบุพบท หมายถึง บทข้างหน้า ใช้นำหน้าคำนาม หรือคำสรรพนาม คำบุพบทแต่ละคำมีวิธีใช้ต่าง ๆ กัน เช่น

1. /แก่/ ใช้นำหน้าคำนามที่เป็นผู้รับเช่น ให้เงินแก่บุตร มอบเงินแก่โรงพยาบาลและใช้เป็น จำนวน เช่น

- 1.1 ประทุษร้าย/แก่/มิตร
- 1.2 เห็น/แก่/ชาติบ้านเมืองควร/แก่/ความผิด

2. /ด้วย/กับ/ ใช้นำหน้าคำนามเพื่อให้รู้ว่านามนั้นเป็นเครื่องอาศัยทำกริยา เช่น

- 2.1 เขียน/ด้วย/ดินสอ
- 2.2 ดู/ด้วย/ตาเปล่า
- 2.3 ได้ยิน /กับ/ หู

3. /ของ/ /แห่ง/ ใช้นำหน้าคำนามแสดงความเป็นเจ้าของ /แห่ง/นั้น มักใช้กับคำนามที่เป็นนามธรรม เช่น

- 3.1 หนังสือของเพื่อน
- 3.2 รูปของแม่ ความตายแห่งบิดา

4. /จาก/ /แต่/ ใช้นำหน้าคำนามที่หมายถึงแหล่งเดิม เช่น

- 4.1 วัง/จาก/บ้าน
- 4.2 น้ำตกตกมา/แต่/ภูเขา

5. /**เพื่อ**/ ใช้หน้าคำนามที่เป็นสาเหตุ เช่น

5.1 ทำงาน/**เพื่อ**/ลูก

5.2 เรียน /**เพื่อ**/ ความรู้

6. /**ใน**/ ใช้หน้าคำนามแสดงสถานที่ หรือนำหน้าคำนามที่หมายถึงบุคคลที่เคารพนับถือ เช่น

6.1 ปลา/**ใน**/น้ำ

6.2 ถวาย/**ใน**/เจ้าต่างกรม

ประโยคต่อไปนี้จะใช้คำบุพบทไม่ตรงกับความหมายที่กล่าวมาข้างต้น

1. เขาสนใจ /**ใน**/ หนังสือเล่มนี้มาก

2. แสงอาทิตย์ให้ความอบอุ่น /**กับ**/ เราอยู่ตลอดเวลา

3. เขาไม่เคยคิดว่าจะได้เป็นข่าว /**บน**/ หนังสือพิมพ์ฉบับนี้

คำว่า/**ใน**/ในประโยคที่ 1 เกินเข้ามา คำบุพบทในประโยคที่ 2 ควรเป็น /**แก่**/ และคำบุพบทในประโยคที่ 3 ควรเป็น/**ใน**/ เมื่อแก้ไขประโยคทั้ง 3 แล้วจะเป็นดังนี้

1. เขาสนใจหนังสือเล่มนี้มาก

2. แสงอาทิตย์ให้ความอบอุ่นแก่เราอยู่ตลอดเวลา

3. เขาไม่เคยคิดว่าจะได้เป็นข่าวในหนังสือพิมพ์ฉบับนี้

การใช้คำบุพบทผิดอาจทำให้ความหมายผิดไปไกลก็ได้ เช่น

1. เชิญรับประทาน /**ด้วย**/ ยาชาคู

2. การจับกุมตัว/**ของ**/ ผู้ร้ายสำคัญ

สองประโยคนี้ใช้บุพบทในที่ที่ไม่ควรใช้คำว่า /**ด้วย**/ ในประโยคว่าเชิญรับประทาน/**ด้วย**/ ยาชาคูและคำว่า /**ของ**/ ในประโยคว่า การจับกุมตัว/**ของ**/ผู้ร้ายสำคัญ เกินเข้ามา ทำให้ประโยคทั้งนี้ทั้งยังทำให้ผิดความหมาย เมื่อพูดว่า การจับกุมตัว/**ของ**/ผู้ร้ายสำคัญ ความหมายจะเป็นว่า ผู้ร้ายเป็นฝ่ายจับกุมแทนที่จะเป็นตำรวจจับกุมตัวผู้ร้าย ส่วนประโยคว่า เชิญรับประทาน/**ด้วย**/ยาชาคู ความหมายจะเป็นว่า ใ้ยาชาคูเป็นเครื่องมือรับประทานเหมือนขามหรือช้อน ฉะนั้นประโยคนี้แทนที่จะหมายความว่า เชิญรับประทานยาชาคูกลับจะกลายเป็นเชิญให้รับประทานของอื่นด้วยยา

ธาตุไป

ดังนั้น การใช้คำบุพบทภาษาไทยอย่างถูกต้องเป็นเรื่องที่สำคัญมาก ไม่ว่าผู้เรียนเป็นชาวไทยหรือชาวต่างชาติต่างก็สมควรใช้คำบุพบทภาษาไทยอย่างถูกต้อง

กำชัย ทองหล่อ (2537, หน้า 276-280) ได้กล่าวว่า คำบุพบท คือคำที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำหรือประโยค เพื่อให้รู้ว่าคำหรือประโยคที่อยู่หลังบุพบทนั้นมีหน้าที่เกี่ยวข้องกับคำหรือประโยคที่อยู่ข้างหน้าอย่างไร เช่น

1. บุตร /ของ/ นายแดง เรียนเก่งมาก
2. เขาเป็นบิดา /แห่ง/ ประวัติศาสตร์
3. ฉันทำงาน /เพื่อ/ เขา
4. เขาอยู่ /ใน/ ชนบท
5. เขาเลี้ยงนกไว้ /สำหรับ/ ดู

หน้าที่ของคำบุพบท

คำบุพบททำหน้าที่

1. นำหน้านาม เช่น
 - 1.1 หนังสือ/ของ/บิดาหาย
 - 1.2 เขาไป/กับ/เพื่อน
 - 1.3 นักเรียนอยู่/ใน/ห้อง
2. นำหน้าสรรพนาม เช่น
 - 2.1 ปากก/ของ/ฉันอยู่/ที่/เขา
 - 2.2 ฉันคิด/ถึง/ท่านมาก
 - 2.3 ฉันจะอยู่/ใกล้/เธอ
3. นำหน้ากริยา เช่น
 - 3.1 เขากิน/เพื่อ/อยู่
 - 3.2 เขาเก็บอาหารไว้/สำหรับ/รับประทาน
 - 3.3 เขาทำงาน/กระทั่ง/ตาย
 - 3.4 เขาพยายาม/ใกล้/สำเร็จแล้ว
 - 3.5 เขาอยู่กัน/ตาม/มี/ตาม/เกิด

4. นำหน้าวิเศษณ์ เช่น

4.1 เขาทำ^{มัน}ดี4.2 ถ้าพูดกัน^{ตาม}/จริงแล้ว เขาต้องมาหาฉัน โดยเร็ว

5. นำหน้าประโยค เช่น

5.1 เขายืนใกล้^{กับ}/นายดำทำงาน5.2 เขามา^{ตั้งแต่}/ฉันตื่นนอน5.3 เขาให้รางวัล^{เฉพาะ}/คนแต่งโคลงได้ที่หนึ่ง5.4 เขาพูดเสียงดัง^{กับ}/คนตวาดเขา

ชนิดของคำบุพบท

1. บุพบทที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่าง นามกับนาม นามกับสรรพนาม หรือนามกับ กริยา เช่น

1.1 ฉันชอบนาฬิกา^{ของ}/นายแดง1.2 โต๊ะ^{ใน}/ห้องเรียนมีสามสิบห้าตัว1.3 มือ^{ของ}/เขาสวยมาก1.4 อาหาร^{สำหรับ}/ท่านมีอยู่พร้อมแล้ว1.5 อาหาร^{สำหรับ}/รับประทานมีไหม1.6 ของ^{เมื่อ}/เลือกมีหลายอย่าง

2. บุพบทที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสรรพนามกับนามสรรพนามกับสรรพนาม หรือ สรรพนามกับกริยา เช่น

2.1 ท่านจะต้องการอะไร^{ที่}/นายแดง2.2 เธอพบใคร^{ใน}/ห้องนั้น2.3 เธอ^{ของ}/ฉันจะไปไหน2.4 อะไร^{ของ}/เธออยู่^{ใน}/กระเป๋าฉัน2.5 อะไร^{สำหรับ}/เล่นมีบ้างไหม2.6 ขอให้บอกมาว่าไหน^{สำหรับ}/กิน ไหน^{สำหรับ}/เก็บ

3. บุพบทที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างกริยากับนาม กริยากับสรรพนาม กริยากับกริยา หรือกริยากับวิเศษณ์ บุพบทชนิดนี้อาจนำหน้า บทกรรม บทที่เป็นเจ้าของหรือบทขยายก็ได้ เช่น

3.1 เขาเห็น/แก่/หน้ากัน (หน้า เป็นกรรม)

3.2 เขาอยู่/ใน/บ้าน

3.3 ฉันไป/กับ/เธอ

3.4 ฉันนั่ง/ใกล้/เขา

3.5 เขาเป็น/ของ/ฉันแล้ว

3.6 เขาคิด/ของ/เขาเอง

3.7 เขาอยู่/เพื่อ/กิน

3.8 เขาโฆษณา/เพื่อ/หาเสียง

3.9 เขาไป/โดย/เร็ว

4. บุพบทที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างประโยคกับประโยค เช่น

4.1 เขานอน/ตั้งแต่/ฝนตกครั้งแรก

4.2 เขาเก็บอาหารไว้/สำหรับ/คนตายหญ้าที่สนาม

5. บุพบทที่ไม่แสดงความสัมพันธ์กับบทอื่น ได้แก่คำ ดูกร ดูก่อน ดูนะ ดูรา ข้าแต่ ยังสี่คำข้างต้นคือ ดูกร ดูก่อน ดูรา ข้าแต่ ใช้สำหรับนำหน้าคำนามหรือสรรพนามที่เป็นคำ ร้องเรียกหรือคำทักทายเพื่อเตือนให้ผู้พูดด้วยรู้ตัว เช่น

5.1 ดูกร มหาพราหมณ์ ท่านจงทำตามคำที่เราบอก

5.2 ดูก่อน ภิกษุทั้งหลาย เราขอเตือนท่านทั้งหลายให้เป็นผู้สงบ

5.3 ดูนะ พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้เรามาช่วยท่านแล้ว

5.4 ดูรา สหายที่รัก ขอท่านจงมีความอดทนเถิด

5.5 ข้าแต่ ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอแสดงคารวะต่อท่านอย่างสูง

การใช้คำบุพบท

คำบุพบทไม่มีบุรุษ ลิงค์ พจน์ การก กาล มาลา วาจก และราชาศัพท์ เพราะฉะนั้นจึงไม่ต้องประกอบด้วยระเบียบอย่างใดอย่างหนึ่งใน 5 อย่างนั้น

วิธีกระจายคำบุพบท

กระจายคำบุพบท ให้บอกแต่เพียงว่าเป็นคำบุพบทและนำหน้าคำอะไร บอกการอะไรเท่านั้น ตัวอย่างเช่น

5. บิดาของฉันอยู่ในห้อง
 /ของ/ เป็น บุพบท นำหน้าสรรพนาม “ฉัน” บอกวิเศษณ์การ
 /ใน/ เป็น บุพบท นำหน้านาม “ห้อง” บอกวิเศษณ์การ
2. เพราะเขาเห็นแก่หน้ากัน เขาจึงให้พวกเขามีเวลาไว้สำหรับเล่น
 /แก่/ เป็น บุพบท นำหน้านาม “หน้า” บอกกรรมการ
 /สำหรับ/ เป็น บุพบท นำหน้ากริยา “เล่น” บอกวิเศษณ์การ

ความหมายของคำสันธาน

กำชัย ทองหล่อ (2537, หน้า 281-285) ได้กล่าวว่า คำสันธานคือ คำที่ทำหน้าที่เชื่อมคำกับคำ ประโยคกับประโยค ข้อความกับข้อความ หรือเชื่อมความให้สละสลวย

การใช้คำสันธาน

1. เชื่อมคำกับคำ
 - 1.1 เขาพบครู/และ/นักเรียน
 - 1.2 บิดามารดา/และ/บุตรไปเที่ยว
 - 1.3 นายคำ/กับ/นายแดงเป็นเพื่อนกัน
 - 1.4 เขาเลี้ยงหมู เป็ด ไก่ /และ/ปลา
2. เชื่อมประโยคกับประโยค
 - 2.1 นักเรียนมาหาครู/และ/ผู้ปกครองก็มาด้วย
 - 2.2 เขาชอบแกงเผ็ด/แต่/ฉันชอบแกงจืด
 - 2.3 เพราะเขายัน เขาจึง/สอบไล่ได้
 - 2.4 เขามาทำงาน/หรือ/เขามาเล่น
3. เชื่อมข้อความกับข้อความ
 - 3.1 ชาวต่างชาติเขาเข้ามาอยู่เมืองไทย เขายันหมั่นเพียร ไม่ยอมให้เวลาผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์เขาจึงร่ำรวยจนเกือบจะซื้อแผ่นดินไทยได้ทั้งหมดแล้ว/เพราะฉะนั้น/ขอให้พี่น้องชาวไทยทั้งหลายจงตื่นเถิด จงพากันขยันทำงานทุกชนิด เพื่อจะได้รักษาผืนแผ่นดินของไทยไว้

3.2 ขึ้นชื่อว่าทรัพย์สินย่อมเป็นสิ่งที่พึงปรารถนา และมีอยู่ทุกหนทุกแห่ง/แต่/เราจะได้อะไรมา ต้องอาศัยความพยายาม/เหตุฉะนั้น/ความพยายามจึงเป็นบ่อเกิดของการได้มาซึ่งทรัพย์สิน/แท้จริง/นักปราชญ์ท่านได้วางคติพจน์ไว้แต่โบราณแล้วว่า “ความพยายามอยู่ที่ไหน ข้อมมีความสำเร็จที่นั่น”

4. เชื่อมความให้สละสลวย

4.1 เขา/ก็/เป็นคนสำคัญเหมือนกัน

4.2 /อันว่า/ทรัพย์สินมรดกนั้นเป็นแต่เพียงของนอกกาย ตายแล้ว/ก็/เอาไปไม่ได้

4.3 /อย่างไรก็ตาม/ฉันต้องไปกับท่านคนหนึ่งละ

ชนิดของคำสันธาน

คำสันธาน แบ่งออกเป็นชนิดใหญ่ ๆ ได้ 3 ชนิด คือ

1. สันธานที่เชื่อมให้เป็นอนุกรมประโยค
2. สันธานที่เชื่อมให้เป็นสังกรประโยค
3. สันธานที่เชื่อมให้เนื้อความเด่น

1. สันธานที่เชื่อมให้เป็นอนุกรมประโยค แบ่งออกเป็น 4 ชนิด

1.1 เชื่อมความที่คล้ายคลึงกัน เช่น

- 1.1.1 พ่อ/และ/แม่ทำงานเพื่อลูก
- 1.1.2 เขาเช็ดตัว/และ/จัดหนังสืออยู่ในห้อง
- 1.1.3 /พอ/ฉันเขียนหนังสือแล้วฉัน/ก็/นอน
- 1.1.4 /ถ้า/เขามีความสุข ฉัน/ก็/ยินดีด้วย

คำสันธานที่ใช้ ก็ บ และ จึง เช่น ว่า ให้ คือ ทั้ง...ก็ ครั้น....ก็ ครั้น....จึง เมื่อ...ก็ พอ...ก็ ทั้ง....ก็ ทั้ง.....กับ ทั้ง....และ ก็คือ ก็ดี ก็ได้ เท่ากับ ฯลฯ

1.2 เชื่อมความที่ขัดแย้งกัน เช่น

- 1.2.1 เขาอยากมีเงิน/แต่/เขาไม่ทำงาน
- 1.2.1 /กว่า/เขาจะไปถึง เขา/ก็/หมดกำลังใจ
- 1.2.3 /ถึง/เขาเป็นนักมวย ฉัน/ก็/ไม่กลัวเขา

คำสันธานที่ใช้ แต่ แต่ว่า แต่ทว่า กว่า....ก็ ถึง....ก็ ฯลฯ

สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ	
ห้องสมุดวิจัย	
วันที่.....	25 ก.ค. 2555
เลขหมาย.....	247909
เลขเรียกสิ่งพิมพ์.....	

1.3 เชื่อมความที่เป็นเหตุผลกัน เช่น

1.3.1 /เพราะ/เขาทำสวนครัว เขา/จึง/ไม่อดผัก

1.3.2 ไปไม่ร่วง/เพราะฉะนั้น/สนามจึงสกปรก

1.3.3 เขามีไหวพริบ เขา/จึง/ปลอดภัย

คำสันธานที่ใช้ เพราะ ด้วย จึง ฉะนั้น คำที่ ด้วยว่า เหตุเพราะ เหตุว่า เพราะ ว่า ฉะนั้น.....จึงเพราะว่า ฉะนั้น.....จึง เพราะฉะนั้น เหตุฉะนั้น ฯลฯ

1.4 เชื่อมความที่เลือกเอา เช่น

1.4.1 เขานอน/หรือ/เขาทำงาน

1.4.2 ท่านต้องทำงาน/มิฉะนั้น/ฉันจะบังคับท่าน

คำสันธานที่ใช้ หรือ ไม่ก็ ไม่เช่นนั้น มิฉะนั้น หรือมิฉะนั้น ฯลฯ

2. สันธานที่เชื่อมให้เป็นสังกรประโยค แบ่งออกเป็น 6 ชนิด

2.1 เชื่อมความแสดงลักษณะอาการ เช่น

2.1.1 เขาบอก/ให้/ฉันเขียนหนังสือ

2.1.2 เขาพูด/ว่า/นายคำเป็นทหาร

2.1.3 เขา/ทั้ง ๆ/นายแดงนอนหลับ

2.2 เชื่อมความแสดงประมาณ เช่น

2.2.1 เขาพากันมาตลอด/จน/คนตัดหญ้าในสวนก็มา

2.2.2 เขาพูดมาก/จน/คนเหล่านั้นก็กลับหมด

2.3 เชื่อมความแสดงเวลา เช่น

2.3.1 เก็บอาหารไว้/จน/ปีหนึ่งผ่านไป

2.3.2 เขานอน/เมื่อ/นาฬิกาตี ๑๑ ที่

2.4 เชื่อมความแสดงเหตุ เช่น

2.4.1 น้ำท่วม/เพราะ/ฝนตก

2.4.2 ต้นไม้โค่น/เพราะว่า/คนตัด

2.5 เชื่อมความแสดงผล เช่น

2.5.1 พ่อ/จน/ลูกร้องไห้

2.5.2 ลมพัด/จน/หน้าต่างเปิด

2.6 เชื่อมการแสดงเปรียบเทียบ เช่น

- 2.6.1 เขาเดินเร็ว/เหมือน/ม้าวิ่ง
- 2.6.2 เขาพูดเร็ว/ราวกับ/แบกพูด
- 2.6.3 เขาทำได้ดี/กว่า/นายแดงทำ
- 2.6.4 เขาเดิน/อย่าง/ผู้ดีเดิน

3. สันธานที่เชื่อมให้เนื้อความเด่น แบ่งออกเป็น 2 ชนิด

3.1 เชื่อมความคนละตอนให้ประสานกัน เช่น

- 3.1.1 แมว หมู/และ/เป็ด เป็นเพื่อน กัน วันหนึ่งแมว/กับ/หมูช่วยกันสร้างที่อาศัย ฝ่ายเป็นเหินเช่นนั้นก็ไปช่วยด้วยความเต็มใจ
- 3.1.2 คนดีย่อมมีศีลธรรม มีความขยันหมั่นเพียร/เพื่อ/ตั้งตนให้มีฐานะ คนชนิดนี้ควรแก่การสรรเสริญ/อนึ่ง/คนที่มีความกตัญญู ก็ควรแก่การสรรเสริญด้วย

3.2 เชื่อมความให้สละสลวย เช่น

- 3.2.1 /อัน/ความดีนี้หนามีค่าล้ำ ถึงยากจนความดีไม่หนีหาย
- 3.2.2 /อันว่า/พราหมณ์เฒ่าเจ้าก็มุ่งหน้าไปหาพระเวสสันดร
- 3.2.3 ทำไมกับเรื่องสั้น ๆ เท่านั้น/ถึง/เรื่องยาวกว่านี้ฉัน/ก็/แต่งได้
- 3.2.4 /อย่างไรก็ตาม/ฉันจะต้องช่วยเขาให้ได้
- 3.2.5 /อย่างไรก็ดี/พรุ่งนี้ขอให้เธอมาหาฉัน
- 3.2.6 ข้าพเจ้าเชื่อว่า เขา/ก็/เป็นสุภาพบุรุษ
- 3.2.7 /ถึง/กระนั้นก็ดี เขา/ก็/ควรปรึกษาฉันก่อน

ใจสิริ ปราโมช ณ อยุธยา (2535, หน้า 277) ได้กล่าวว่า คำสันธานจะเรียงไว้ข้างหน้าคำ ข้างหน้าประโยค ข้างหลังคำ ข้างหลังประโยค หรือในระหว่างประโยคก็ได้ หรือจะเรียงคร่อมคำ หรือคร่อมประโยคก็ได้ บางชนิดจะละไว้ในฐานะเข้าใจก็ได้

1. หน้าคำ

- 1.1 ฉันเห็นนายคำ/และ/นายแดง
- 1.2 ท่านชอบทานข้าวสวย/หรือ/ข้าวต้ม

2. หน้าประโยค

2.1 /*อย่างไรก็ตาม*/ผมจะมาก่อน 08.00 น. เสมอ2.2 /*อัน*/ความดีนั้น ใครๆ ก็ต้องการ

3. หลังคำ

3.1 คน/*ก็ตาม*/สัตว์/*ก็ตาม*/ต้องการอาหารทั้งนั้น3.2 เสือ/*ก็ดี*/ทางเก่ง/*ก็ดี*/เราควรเก็บให้เป็นที่

4. หลังประโยค

4.1 เขาจะมา/*ก็ดี*/เขาจะไม่มา/*ก็ดี*/เราควรเก็บให้เป็นที่4.2 'เขาจะเป็นใคร/*ก็ตาม*/ฉันยินดีรับรองเขาทั้งนั้น

5. ระหว่างประโยค

5.1 เขาเดินมา/*แต่*/ฉันเดินไป5.2 เขามาลำบาก/*เพราะว่า*/ฝนตกหนัก

6. กร่อมคำ

6.1 /*ถึง*/เพื่อน/*ก็*/อย่าไว้ใจ6.2 /*ฉะนั้น*/เขา/*จึง*/เป็นคนดี

7. กร่อมประโยค

7.1 /*ถึง*/เขาจะมานี้/*ก็*/ไม่พบฉัน

8. ละไว้

8.1 นายคำนายแดงนายไม่มาหาฉัน

8.2 เขาไม่สบายเขาเลยไม่มาหาฉัน

การใช้คำสันธานไม่ต้องประกอบด้วยระเบียบใด ๆ เช่นเดียวกับการใช้บุพบท

วิธีกระจายคำสันธาน

ไซลรี ปราโมช ณ อยุธยา (2535, หน้า 278) ได้กล่าวว่า การกระจายคำสันธานให้บอกแต่เพียงว่าเป็นคำสันธานเชื่อมคำ.....กับคำ....' เชื่อมประโยค.....กับประโยค..... เชื่อมความ.....กับความ หรือเชื่อมความให้สละสลวย

ตัวอย่าง

1. นายดำ/และ/นายแดงเป็นทหาร
/และ/เป็นสັນธาน เชื่อมคำ “นายดำ” กับ “นายแดง” บอกความตามกัน
2. นายมีเดินมา/แต่/นายมาเดินไป
/แต่/เป็นสັນธาน เชื่อมประโยค “นายมีเดินมา” กับประโยค “นายมาเดินไป” บอกความ
ขัดแย้งกัน
3. เพราะ/เขาเป็นคนใจดี คน/จึง/รักเขามาก
/เพราะ...จึง/ เป็นสັນธาน เชื่อมประโยค “เขาเป็นคนใจดี” กับประโยค “คนรักเขามาก”
บอกความที่เป็นเหตุผลกัน
4. นายแดงมีเงินมาก เขาให้นายดำผู้เป็นคนใช้ทำงานหนัก แต่ให้นานดำรับประทานอาหาร
อย่างเลว ๆ /ฝ่าย/นายดำเป็นคนดี มิได้ปรีปากบ่นแม้แต่คำเดียว
/ฝ่าย/เป็นสັນธาน เชื่อมความ “นายแดงมีเงินมากให้นายดำรับประทานอาหารอย่าง
เลว ๆ” กับความ “นายดำเป็นคนดี มิได้ปรีปากบ่นแม้แต่คำเดียว” บอกความคนละตอน
ให้ประสานกัน
5. /อย่างไรก็ตาม/วันนี้ฉันต้องไปหาเขา
/อย่างไรก็ตาม/เป็นคำสັນธาน เชื่อมความให้สละสลวย

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะ
ภาษาต่างประเทศ

ทฤษฎีการเรียนรู้ทางภาษา

ศรีเรือน แก้วกังวาน (2530, หน้า 16) ได้กล่าวว่า ทฤษฎีประกอบการเรียนรู้ภาษาของ มนุษย์มี 2 ทฤษฎี คือ ทฤษฎีทางภาษา และทฤษฎีในการเรียนรู้ภาษา ทั้งสองทฤษฎีดังกล่าวเป็นที่มา ของแนวคิดในการสอนภาษาซึ่งเป็นหลักสำหรับพัฒนาไปเป็นวิธีสอนแบบต่าง ๆ ที่ใช้กันอยู่ใน ปัจจุบัน ทฤษฎีทางภาษาประกอบด้วยทักษะทางภาษา 3 แบบ คือ ทักษะด้านโครงสร้างทางภาษา ทักษะด้านหน้าที่ภาษา และทักษะด้านปฏิสัมพันธ์

1. ทักษะด้านโครงสร้างทางภาษามองว่า ภาษาเป็นระบบทางโครงสร้างในการรวบรวมส่วนต่าง ๆ ของภาษา เช่น หน่วยคำ หน่วยทางไวยากรณ์ และการปริวรรตไวยากรณ์เข้าด้วยกันเพื่อสื่อความหมาย
2. ทักษะด้านหน้าที่ทางภาษาเป็นการมองภาษาในแง่ของการสื่อความหมายตามหน้าที่ทางภาษามากกว่ากฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์

3. ในด้านปฏิสัมพันธ์นั้นมองว่า ภาษาเป็นสื่อที่ใช้ในการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และเป็นการแสดงออกด้านสื่อสารทางสังคม

ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาที่สอง

ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สอง

ศรีวิไล พลมณี (2545, หน้า 101) ได้อธิบายว่า ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สอง หมายถึง กฎเกณฑ์การเรียนรู้ภาษาที่สองของมนุษย์

การเรียนรู้ภาษาที่สองไม่ได้เกิดขึ้นง่ายด้ายกับทุกคนเหมือนกับการเรียนภาษาแรก แม้จะมีเวลาเรียนมากกว่าก็ตาม บางคนก็อาจประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาที่สองมากกว่าคนอื่น ๆ ที่อยู่ในสิ่งแวดล้อมเหมือนกัน ทั้งนี้เพราะมีปัจจัยหลาย ๆ อย่างที่มีผลต่อการเรียนภาษาที่สอง เช่น

1. อายุ ผู้มีอายุน้อยเรียนภาษาได้ดีกว่าผู้ใหญ่มาก
2. สถานการณ์ทางการเรียน เด็กจะเรียนเมื่อโตขึ้นและพยายามเรียนในห้องเรียน
3. แรงจูงใจในการศึกษาภาษา เพราะต้องการเป็นส่วนหนึ่งในสังคม เช่น กลุ่มเพื่อน
4. ความมั่นใจในตนเองสูงเพราะมีความกล้าที่จะใช้ภาษาโดยไม่กลัวผิดจึงเรียนภาษาได้ดี
5. ทักษะที่ดีต่อภาษา เห็นประโยชน์แนะนำให้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน

การเรียนภาษาแรกนั้นเรารู้สึกว่าเรียนได้ง่ายทั้งนี้เพราะอวัยวะเคยชินมานาน อารมณ์ บุคลิกภาพ ความฉลาด พัฒนาไปพร้อม ๆ กับการเรียนภาษา เด็กที่ได้ภาษาสองภาษาแต่แรกเลยนั้น จะได้อย่างปกติชน การได้ภาษาสองภาษาไม่ได้ทำให้สมองช้า หรือเสื่อมแต่อย่างใด

ในแง่ของวิชาภาษาศาสตร์ นักภาษาศาสตร์โครงสร้างสนใจเรื่องการเรียนภาษาที่สองมาก อย่างยิ่ง นักภาษาศาสตร์อเมริกาได้รับคำสั่งจากรัฐบาลให้เป็นผู้จัดทำโครงการสอนภาษาต่างชาติ เพื่อให้ทหารเรียนตั้งแต่สมัยสงครามโลกครั้งที่สองเป็นต้นมา ความสำเร็จของโรงเรียนสอนภาษาทหาร ทำให้ครูในโรงเรียนสามัญเอาแบบอย่างไปใช้บ้าง หลักการของนักภาษาศาสตร์แบบนั้น โครงสร้าง คือการเรียนภาษาเป็นการเปลี่ยนพฤติกรรม การเปลี่ยนนั้นต้องเกิดจากการทำซ้ำ ๆ จนเป็นนิสัย เนื้อหาสำคัญที่จะต้องเรียน คือ เสียง เพราะเสียงสำคัญที่สุดและมาก่อน ผู้เรียนจะเรียนพูด และไม่ใช้วิธีการดั้งเดิมคือ ท่องศัพท์ แปล และเรียนไวยากรณ์ การเรียนเสียงนั้นจะต้องมีกระบวนการ คือ

1. จำได้ (Recognition) คือทราบว่าเป็นอย่างไร
2. เลียนแบบ (Immitation) คือการเลียนแบบ พยายามทำให้เหมือน
3. พูดซ้ำ ๆ (Repetition) คือการพูดซ้ำหลาย ๆ ครั้ง
4. ท่องจำ (Memorization)

เมื่อนักเรียนจำได้ฝึกได้คล่องแล้วจึงเรียนเรื่องประเภทและกฎเกณฑ์อื่น ๆ ที่หลัง ที่ต้องฝึกมาก เพราะเชื่อว่าภาษาเป็นพฤติกรรมและการฝึกทำซ้ำ ๆ เป็นการสร้างนิสัย

ขั้นต่อมาเมื่อได้เสียงแล้ว นักเรียนจะฝึกรวมประโยค หรือ Pattern Practice เพราะนักภาษาศาสตร์เชื่อว่าระดับประโยคมีความสำคัญเช่นกัน และปกติแล้ว คนเราจะไม่พูดเป็นคำ ๆ เสียงเมื่อเข้าประโยคก็จะมีการเปลี่ยนแปลง มีการกลมกลืนเสียง การเรียนเรื่องประโยคคือ การเรียนเรื่องไวยากรณ์ไปด้วย เช่น ในภาษาอังกฤษเมื่อได้ว่า teacher ก็จะต่อเป็น A teacher และ I am a teacher เป็นต้น

การฝึกรวมประโยค นี้จะมีประโยคพื้นฐานก่อน มีตัวแปร หรือเพิ่มคำขึ้น เพื่อเป็นการหัดพูดให้มีความหมาย รู้จักเน้นเสียงหนักเบา ทำนองเสียง จังหวะ เมื่อได้สิ่งเหล่านี้ครบถ้วนแล้ว นักเรียนจึงจะกลับมาเรียนเรื่องประเภทของคำ เช่น นาม กริยา คำบุพบท คำสันธาน ต่อไป

การเรียนแบบนี้ ปัจจุบันก็ยังใช้อยู่ในโรงเรียนต่าง ๆ เป็นการเรียนที่มีอุปกรณ์สำคัญ คือ ห้องปฏิบัติการทางภาษาและโสตทัศนูปกรณ์อื่นๆ ซึ่งช่วยในการฝึกซ้ำให้จำได้ การฝึกภาษาแบบเข้ม (Intensive course) นั้นก็ได้พิสูจน์แล้วว่าได้ผลดีเป็นส่วนใหญ่ เพราะผู้เรียนได้รับการฝึกมากจนลืมภาษาของตนเองก่อนพูด

แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาที่สอง

ปัจจุบันแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาที่สองที่ได้รับความสนใจกันมาก คือ Krashen and Terrel (1983, p.175) ได้กล่าวสมมติฐานในการเรียนรู้ภาษาที่สองไว้ 5 ประการ สรุปได้ดังนี้

5. The Acquisition Learning Hypothesis

การเรียนแบบรับรู้ภาษา (Learning Acquisition) เป็นวิธีการเรียนรู้ภาษาที่มีกระบวนการคล้ายคลึง หรือเหมือนกันกับการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่ง คือเป็นการเรียนภาษาจากการใช้ภาษาใน

การสื่อสารจริง ๆ การเรียนแบบนี้ทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้ในตัวภาษาขึ้นตามธรรมชาติ เป็น การเรียนภาษาที่ใกล้เคียงกับภาษาที่หนึ่ง ส่วนการเรียนภาษาเป็นวิธีการเรียนแบบไม่เป็นธรรมชาติ เป็นการเรียนรู้เกี่ยวกับตัวภาษา เช่น รูปแบบและไวยากรณ์ของภาษา ผู้เรียนรู้ตัวอยู่ตลอดเวลาว่ากำลังเรียนอะไร กล่าวคือ เป็นการเรียนภาษาจากกฎเกณฑ์ของภาษา การเรียนภาษาที่เน้นหนักไปในการเรียนรู้กฎเกณฑ์ของตัวภาษา และความผิดในการใช้ภาษาเป็นการเรียนในลักษณะที่ไม่ใกล้เคียงกับการเรียนภาษาแบบรับรู้ภาษา ทั้งนี้เพราะในการเรียนภาษาแบบรับรู้ภาษาเด็กไม่ได้เรียนรู้ภาษาจากกฎเกณฑ์ของตัวภาษา

2. The Natural Order Hypothesis

การเรียนรู้กฎเกณฑ์ของภาษา จะเป็นไปตามลำดับก่อนหลังตามธรรมชาติ นั่นคือผู้เรียนสามารถจะเรียนรู้โครงสร้างของภาษาบางอย่างได้ ก่อนโครงสร้างอื่น ๆ และลำดับขั้นตอนการเรียนรู้กฎเกณฑ์นี้ เกิดขึ้นคล้ายคลึงกันกับผู้เรียนทุกคน ไม่ว่าผู้ใหญ่หรือเด็กที่เรียนรู้ภาษาที่สองหรือแม้แต่ในภาษาแรกก็ตาม ดังนั้นในการสอนภาษาจึงไม่มีประโยชน์ที่ผู้สอนจะเริ่มสอนหรือแก้ความผิดของกฎเกณฑ์บางอย่าง ในขณะที่ผู้เรียนยังไม่อยู่ในขั้นที่จะรับรู้กฎเกณฑ์นั้น ๆ ได้

3. The Monitor Hypothesis

การเรียนรู้กฎเกณฑ์ของภาษา ช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาได้น้อยมาก เพราะการเรียนรู้ภาษามีเพียงช่วยตรวจแก้ภาษาเท่านั้น เมื่อเรากล่าวข้อความในภาษาที่สองเพื่อจุดมุ่งหมายในการสื่อสารอย่างใดอย่างหนึ่งนั้น เรามุ่งความสนใจไปที่เนื้อหามากกว่าตัวภาษา เรา นำความรู้เรื่องกฎเกณฑ์ภาษามาใช้ก็ต่อเมื่อเรารู้ว่าจะกล่าวอะไร โดยนำมาดัดแปลงเนื้อหาที่สร้างขึ้นมาให้ถูกต้องยิ่งขึ้น ดังนั้นกฎเกณฑ์ของภาษาจึงไม่ช่วยให้เราพูดภาษาล่องขึ้น แต่มีบทบาทเพียงตรวจแก้ไขข้อบกพร่องในการใช้ภาษาเท่านั้น และการตรวจแก้ไขนี้ทำได้ในเวลาที่จำกัดและมีเงื่อนไข 3 ประการ คือ ผู้ใช้ภาษามีเวลาเพียงพอ ผู้ใช้ภาษาต้องให้ความสนใจในเรื่องรูปแบบและความถูกต้องของภาษา และผู้ใช้ภาษารู้กฎเกณฑ์ในภาษา

4. The Input Hypothesis

มนุษย์เรียนรู้ภาษาเพิ่มเติมอยู่ตลอดเวลา จากภาษาที่ตนได้รับฟัง หรืออ่านอย่างเข้าใจ เช่น เด็กเรียนภาษาแรกจากการได้ฟังผู้ใหญ่พูดกับตน ทั้งนี้เพราะภาษาที่ผู้ใหญ่พูดกับเด็กนั้น มีทั้งคำศัพท์และกฎเกณฑ์รูปแบบใหม่ ๆ ของภาษาร่วมด้วยอยู่เสมอ แต่เนื่องจากผู้ใหญ่ใช้กฎเกณฑ์ทางภาษาหรือคำศัพท์ใหม่ ๆ ในบริบทรอบ ๆ ตัวเด็ก หรือใช้ข้อมูลนอกเหนือตัวภาษา เช่น ท่าทางต่าง ๆ เข้ามาช่วย จึงทำให้เด็กสามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้ใหญ่พูดได้ เมื่อเด็กเข้าใจเนื้อหาของภาษาแล้วก็สามารถเรียนรู้ตัวภาษาโดยไม่รู้ตัว

5. The Affective – filter Hypothesis

ทัศนคติเป็นตัวแปรที่มีผลกระทบต่อความสำเร็จในการเรียนภาษา นักภาษาศาสตร์อีกหลายท่านได้ศึกษาเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาที่สองจากสมมติฐานดังกล่าวและแสดงทัศนคติไว้ดังนี้

Harmer (1989, p. 55) กล่าวว่า เป็นการยากที่จะทำนายได้ว่า เมื่อใดผู้เรียนจะเรียนภาษาได้จากการใช้ภาษา หรือเมื่อไรจะเรียนภาษาได้จากการเรียนกฎเกณฑ์ของภาษาเพราะการเรียนภาษาขึ้นอยู่กับความสามารถของแต่ละบุคคล

Stevick (1982, p. 12) มีความเห็นว่า การเรียนภาษาแบบธรรมชาติและการเรียนภาษาแบบไม่เป็นธรรมชาติมีส่วนอยู่ในขบวนการเดียวกัน และต่างก็เกี่ยวพันซึ่งกันและกัน ทั้งนี้เพราะในการใช้ภาษาอย่างมีประสิทธิภาพ เราต้องใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้อง ดังนั้นในการเรียนภาษา ผู้สอนจึงควรให้ผู้เรียนมีโอกาสดังรับรู้ และเรียนรู้ เพื่อที่ผู้เรียนจะได้มีความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

Gardner (1968, p. 85) พบว่า ทักษะคิดและแรงจูงใจในการเรียนมีผลต่อความสำเร็จในการเรียนของนักเรียนมากเช่นกัน แรงจูงใจที่มีผลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาที่สองของผู้เรียนมี 2 ประเภท คือ แรงจูงใจที่ผู้เรียนต้องการจะเข้าสังคมของภาษาที่เรียน และแรงจูงใจที่ผู้เรียนเรียนเพื่อนำไปใช้ในการประกอบอาชีพในอนาคต แรงจูงใจประเภทแรกจะช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จ มีความสามารถเกือบเท่าเทียมเจ้าของภาษาได้มากกว่า และพบว่าทัศนคติของผู้ปกครอง มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาที่สองของผู้เรียนเป็นอย่างมาก ผู้ปกครองที่เห็นคุณค่าและมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาที่สอง จะส่งเสริมและเอาใจใส่ให้เด็กของตนให้เรียนภาษานั้น ๆ อย่างดี และเด็กเองก็จะมีทัศนคติที่ดี

การเรียนภาษาแม่กับการเรียนภาษาต่างประเทศ

ศรีวิไล พลมณี (2545, หน้า 101-102) ได้กล่าวว่า มีความเชื่อที่แพร่หลายที่เกิดจากการเปรียบเทียบการเรียนภาษาแม่ของเด็ก ๆ กับการเรียนภาษาต่างประเทศเมื่อเขาโตขึ้น อย่างไรก็ตามความคิดเห็นเหล่านี้ได้มีผู้ชี้แจงคัดค้าน ด้วยเห็นว่าเป็นสิ่งที่เปรียบเทียบกันไม่ได้เพราะมีความแตกต่างกันทั้งเรื่อง อายุของผู้เรียน สถานการณ์การเรียน ทัศนคติต่อการเรียน ระยะเวลาที่ใช้ในการเรียน ฯลฯ

อายุ การเรียนภาษาแม่นั้นเริ่มในตอนต้นของชีวิตในเวลาที่อายุน้อยมาก ส่วนการเรียนภาษาต่างประเทศมักเริ่มเมื่อโตแล้ว

สถานการณ์การเรียน เด็กเล็ก ๆ ยังไม่ไปโรงเรียน จึงเรียนภาษาแม่จากสภาพแวดล้อมรอบตัว ส่วนการเรียนภาษาต่างประเทศนั้น เด็กจะเรียนเมื่อโตขึ้นและพยายามเรียนในห้องเรียน

เวลา เป็นปัจจัยสำคัญในการเรียนภาษา เพราะการเรียนภาษาย่อมค่อยเป็นค่อยไป เด็กอาจใช้เวลามากในการอยู่ใกล้ชิดกับผู้พูดภาษานั้นเพราะเป็นภาษาแม่ เช่น อยู่กับพ่อแม่ คนใช้ เพื่อน และใช้ภาษาพูดคุยกันจริง ๆ

ทัศนคติ เด็กเรียนภาษาแม่ย่อมเรียนโดยมีทัศนคติที่ดี ยอมรับและใช้สื่อสารอย่างเป็นธรรมชาติ ส่วนเด็กโต หรือผู้เรียนภาษาต่างประเทศ อาจมีความรู้สึกที่ต้องฝึก ต้องพยายามและอาจรู้สึกไม่ชอบเท่ากับเรียนภาษาแม่ Gardner and Lambert (1972, p.220) ชี้ชัดว่าทัศนคติมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษา ดังนั้นทัศนคติจึงเป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งในการเรียนภาษาที่สอง

กลุ่มเพื่อน Labov (1966, p.71) พบว่ากลุ่มเพื่อนส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของเด็กได้ดี จึงทำให้เด็กที่ย้ายเข้ามาอยู่ในแมนฮัตตันหลังอายุ 12 ปี สามารถพูดเหมือนผู้เติบโตจากที่นั่น ขณะที่การเรียนภาษาที่สองของผู้ใหญ่ไม่พัฒนาเท่าที่ควรเพราะขาดแรงผลักดันจากกลุ่มเพื่อน

นอกจากนี้ Flynn (1984, p.21) ได้กล่าวถึง การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศจำเป็นต้องมีฐานความรู้ของภาษาแม่ มีกระบวนการการเรียนการสอน มีหลักสูตรและมีรูปแบบการสอน จึงควรเน้นความเหมือนหรือความต่าง ระหว่างภาษาแม่และภาษาต่างประเทศจึงมีประสิทธิภาพ

ในเรื่องของความแตกต่างระหว่างการเรียนภาษาแม่กับการเรียนภาษาต่างประเทศนี้นักการศึกษาภาษาที่สอง Prator (1969, p.63) ได้อธิบายถึงความแตกต่างของภาษาที่หนึ่งกับภาษาที่สองไว้ดังนี้

1. ด้านเวลา เวลาในการเรียนภาษาที่สองนั้นจำกัด ในขณะที่เวลาของการเรียนภาษาที่หนึ่งนั้นมีอยู่ตลอดทั้งวัน
2. ด้านความรับผิดชอบของครู เนื่องจากเวลาจำกัดความรับผิดชอบของครูผู้สอนภาษาที่สองจึงมีขอบเขตกว้างขวาง เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาที่สองได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมให้มากที่สุดเท่าที่ผู้เรียนแต่ละคนจะสามารถทำได้
3. ด้านเนื้อหา ครูต้องวางแผนลำดับเนื้อหาไว้อย่างดีเพื่อให้การสอนมีประสิทธิภาพมากที่สุด
4. ด้านกิจกรรมที่เป็นแบบแผน ผู้สอนจะต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน ในขณะที่การเรียนภาษาที่หนึ่งอาจไม่เน้นกิจกรรมดังกล่าวนัก
5. ด้านการเสริมแรง ผู้เรียนที่เรียนภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองนั้น จะมีแรงเสริมที่แตกต่างกันอย่างชัดเจน แรงเสริมที่สำคัญของผู้เรียนที่เรียนภาษาที่หนึ่งได้แก่ ความต้องการ ความรัก ความหวง ความกลัว และความจำเป็นที่จะต้องสื่อสาร ในทางตรงกันข้าม ครูที่สอนภาษาที่สองต้องใช้ความพยายามที่จะชักจูงโน้มน้าวให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญของภาษาที่สองที่เรียน ตลอดจนชักจูงให้ผู้เรียนเห็นคุณค่า และบทบาทที่สำคัญของภาษานั้น ๆ

6. ด้านประสบการณ์ชีวิต ประสบการณ์ที่ผู้เรียนจะต้องใช้ในการเรียนภาษาที่สองนั้น มีขอบเขตกว้างขวางลึกซึ้ง ครูจะต้องรู้จักเลือกใช้วัสดุอุปกรณ์ให้เหมาะสมกับสถานการณ์การเรียนในช่วงนั้น ๆ และให้เหมาะสมกับระดับความสามารถทางภาษาและความคิดรวบยอดของเรื่องที่เรียนนั้น ๆ ด้วย

7. ด้านลำดับของทักษะในการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งนั้น เด็กจะเรียนรู้ได้ตามลำดับการเรียนรู้ภาษาตามธรรมชาติ ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งลำดับทักษะดังกล่าวนี้ Prator พบว่า ไม่สามารถใช้ได้กับทุกสถานการณ์ของการเรียนรู้ภาษาที่สอง ด้านการเปรียบเทียบและการสรุปหลักการ เขาเห็นว่ากระบวนการเปรียบเทียบและการสรุปหลักการของการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งของเด็กนั้น สามารถนำไปใช้ในการเรียนรู้ภาษาที่สองได้

8. ด้านอุปสรรคทางด้านภาษา ในการเรียนรู้ภาษาที่สองนั้น เด็กจะมีความรู้ด้านภาษาที่หนึ่งอยู่ก่อนแล้ว อิทธิพลของภาษาที่หนึ่งจะมีบทบาทสำคัญในการเรียนรู้ภาษาที่สองของเด็กเป็นอย่างมาก

การจัดการเรียนรู้การสอนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ

การจัดการเรียนการสอนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ เพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ต่าง ๆ นั้น จำเป็นต้องศึกษาถึงประโยชน์ที่จะได้จากวิธีการสอนภาษาแต่ละวิธี และเลือกใช้วิธีการที่เหมาะสมต่อวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ สมักร สุพรรณรัตน์ (2536, หน้า 69) ได้สรุปผลเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ดังนี้ การสอนภาษาอย่างน้อยที่สุดมี 15 วิธี และวิธีการต่าง ๆ เหล่านั้น มีการใช้กันอยู่ในรูปแบบอย่างใดอย่างหนึ่งในส่วนต่าง ๆ ของโลก ในวิธีการสอน 15 วิธี มีวิธีที่ได้รับความนิยมมากอยู่ 5 วิธี คือ วิธีที่ยึดไวยากรณ์และการแปลเป็นหลักวิธีที่ยึดการออกเสียงของภาษาเป็นหลัก วิธีการโดยตรงคือให้ผู้เรียนฝึกฟังและพูดในเรื่องที่ต้องการโดยตรงวิธีการของกองทัพบกอเมริกาคือการฝึกอย่างหนักโดยใช้วิธีการและเทคนิคหลายอย่างและใช้เวลาอย่างเต็มที่ และวิธีการยึดการฝึกฟังและพูดเป็นหลัก กลวิธีการสอนภาษาตามความหมายกว้าง ๆ มี 2 วิธี คือ การใช้ทฤษฎีการเรียนรู้ประมวลกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่มีอยู่ให้สัมพันธ์กับเรื่องที่เรียนอย่างมีระบบ และการใช้ทฤษฎีของการกระทำเป็นประจำจนเคยชินเป็นนิสัย โดยการฝึกฟังและพูดมีข้อได้เปรียบในกลุ่มของผู้มีอาชีพทางการสอนในเรื่องลำดับก่อน-หลังของวัตถุประสงค์ต่าง ๆ ของการเรียนภาษา ข้อได้เปรียบเกี่ยวกับการสอนภาษาต่างประเทศ แสดงความคิดได้ 2 ประเภท คือ แนวความเชื่อว่าเนื้อหาของความรู้จะปรากฏไม่ได้ นอกจากอยู่ในจิตใจหรือความคิดเห็นของผู้เรียน และอีกประการคือแนวความเชื่อในหลักของกลไก ผู้แทนของทั้งสองกลุ่มนี้ อาจแยกเรียกได้ คือ ผู้ชอบทำตามแบบแผนหรือพิธีการและผู้ชอบการปฏิบัติมันเอง

ผู้ชอบทำตามแบบแผนหรือพิธีการจะมั่นใจต่อการสอนในรูปแบบของการลดความเห็น โดยพิจารณาจากหลักทั่วไปสู่เรื่องเฉพาะ และจะเริ่มจากการกำหนดกฎเกณฑ์ต่าง ๆ กับการใช้ในตัวอย่างต่าง ๆ กลุ่มผู้ชอบการปฏิบัติจะสละและอุทิศเวลาให้กับความเข้าใจอย่างกว้างครอบคลุมทั่วไป โดยที่หลังจากเด็กนักเรียนได้ยินและได้ใช้แบบต่าง ๆ ซ้ำกันพอประมาณ โดยเฉพาะการใช้ข้อคล้ายคลึงหรือการเปรียบเทียบและความผิดแผกกันหรือตรงกันข้ามกัน ผู้ชอบทำตามแบบแผนหรือพิธีการ มีความโน้มเอียงที่จะให้คำทักษะในการอ่านและการเขียนที่ถูกต้องแน่นอน ในขณะที่ผู้ชอบการปฏิบัติเน้นหนักที่ความเข้าใจและการพูดด้วยปากเปล่า ซึ่งเป็นฐานของความคล่องต่อการอ่านและการเขียนในระยะแรก ๆ

การวิเคราะห์โดยพิจารณาวิธีการสอนที่ถือไวยากรณ์และการแปลน่าจะเป็นทฤษฎีของการเรียนรู้ประมวลกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่มีอยู่ให้สัมพันธ์กับเรื่องที่เรียนอย่างมีระบบในขณะที่วิธีถือการออกเสียงของภาษาเป็นหลัก และวิธีการของกองทัพอเมริกา เป็นตัวแทนของทฤษฎีของการกระทำเป็นประจำจนเคยชินเป็นนิสัย โดยการฝึกฟังและพูด ผลของการทดลองต่าง ๆ มีแนวโน้มดังนี้

1. สิ่งที่เด็กเรียนรู้และเข้าใจเป็นเรื่องต่าง ๆ ที่เน้นอยู่ในการสอน
2. ความแตกต่างที่เด่นในทางสถิติระหว่างสองวิธี Cognitive Code – Learning Theory และ Audio-Lingual Theory จะปรากฏในระยะแรกหรือปีที่ 1 และจะหมดไปในขณะที่ระบบเวลาการเรียนขยายกว้างออกไป
3. มีความโน้มเอียงในการที่จะเรียนสาระต่าง ๆ ได้ดีกว่า ถ้าสาระต่าง ๆ เหล่านั้นถูกเน้นในการสอน
4. วิธีการสอนซึ่งใช้ประโยชน์ของภาษาของผู้เรียนในการอธิบาย มีแนวโน้มที่จะให้ความสะดวกสบายในการเรียน โดยเฉพาะผู้ที่เป็นผู้ใหญ่ วิธีการสอนแบบนี้ได้พิสูจน์ให้เห็นชัดเจนว่าดีกว่าวิธีอื่น ๆ

กล่าวโดยสรุปแล้วพบว่า จากวิธีการสอนแต่ละวิธีจะให้ผลที่ต่างกันในระยะต้น แต่ความแตกต่างจะหายไปเมื่อการเรียนขยายเวลาออกไป และทักษะต่าง ๆ มีแนวโน้มขึ้นอยู่กัยอายุ เวลา และความพร้อม ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศควรพิจารณาบนพื้นฐานที่สำคัญ 2 ประการ คือ

1. วัตถุประสงค์ของการเรียน
2. อายุ เวลา (ของผู้เขียน) และความพร้อม (หมายถึง ครู หลักสูตร และกระบวนการที่สามารถต่าง ๆ)

วิธีการสอนไวยากรณ์ไทยสำหรับนักศึกษาจีน

ความหมายของไวยากรณ์ไทย

จินตนา สุขเจ้านันท์ (2543, หน้า 1) ได้กล่าวว่า ไวยากรณ์ (grammar) คือ สิ่งที่เราทำเมื่อเราเรียงคำต่าง ๆ เข้าด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็นการพูดของเราทุกวันหรือการเขียนอย่างมีแบบแผนที่เป็นทางการ ไวยากรณ์ยังหมายถึงโครงสร้างของประโยค (sentence structure) ซึ่งรวมถึงการเรียงคำ (word order) และการสร้างคำในประโยค (morphology)

จินตนา สุขเจ้านันท์ (2543, หน้า 3) ได้กล่าวว่า ไวยากรณ์แบบเก่า (Traditional Grammar) หมายถึงประเภทคำศัพท์ รวมทั้งหมด 8 ชนิด ได้แก่

1. **คำนาม (Noun)** เป็นคำเรียกชื่อคน สัตว์ สิ่งของ หรือสถานะหรือสถานการณ์ใด สถานการณ์หนึ่ง เช่น เด็ก ภูเขา เก้าอี้
2. **คำสรรพนาม (Pronoun)** เป็นคำใช้แทนคำนามเพื่อจะได้ไม่ต้องกล่าวคำนามซ้ำ ๆ กัน เช่น ผม ดิฉัน คุณ เขา พวกเรา พวกเขา พวกคุณ
3. **คำกริยา (Verb)** เป็นคำแสดงอาการต่าง ๆ เช่น วิ่ง ฟัง พูด อ่าน เขียน ตี เล่น ร้อง
4. **คำคุณศัพท์ (Adjective)** เป็นคำหรือกลุ่มคำที่ขยายคำนาม เช่น สวย ใหญ่ ดงงาม
5. **คำกริยาวิเศษณ์ (Adverb)** เป็นคำขยายกริยา คำคุณศัพท์ หรือคำกริยาวิเศษณ์ด้วยกัน เช่น มาก จริง ๆ ดี เหลือเกิน
6. **คำบุพบท (Preposition)** เป็นคำที่บอกถึงความสัมพันธ์ของสถานที่ เวลา หรือทิศทาง เช่น ใน ที่ บน ของ เพื่อ สำหรับ
7. **คำสันธาน (Conjunction)** เป็นคำที่เชื่อมคำกับคำ หรือเชื่อมประโยคกับประโยค ข้อความกับข้อความ หรือเชื่อมความให้สละสลวย เช่น และ, กับ, เพราะ.....จึง....., พอ.....ก็.....
8. **คำอุทาน (Interjection)** เป็นคำที่แสดงถึงเสียงที่เปล่งออกมาในเวลาดีใจ, เสียใจ, ตกใจ, ประหลาดใจ, หรือจริงใจเป็นต้น หรือเป็นคำที่ใช้ต่อท้ายเสริมบทให้บริบูรณ์ยิ่งขึ้น เช่น แหม โอ โอย ชี หรือ

พรพิลาส เรืองโชติวิทย์ (2545, หน้า 2) ได้กล่าวว่า ไวยากรณ์หมายถึงระบบของภาษา ระบบและระบบวากยสัมพันธ์ หรือหมายถึงคำอธิบายระบบของภาษา

วิธีการสอนไวยากรณ์ไทยสำหรับนักศึกษาจีน

จินตนา สุขเจ้านันท์ (2543, หน้า 1) ได้กล่าวว่า การสอนโครงสร้างไวยากรณ์เป็นเรื่องที่ซับซ้อน และไม่มีวิธีการสอนวิธีไหนที่เหมาะสมกับทุกสถานการณ์ การตัดสินใจของผู้สอนว่าจะใช้

วิธีการสอนแบบไหนขึ้นอยู่กับอายุ ประสบการณ์การเรียนรู้ และ cognitive style ของผู้เรียน รวมทั้ง ชนิดของไวยากรณ์ที่สอนด้วย

ขั้นตอนการสอนโครงสร้างไวยากรณ์

Cele – Murcia (2541, p.27-28) ได้เสนอขั้นตอนในการสอนไวยากรณ์ไว้ 4 ขั้นตอนด้วยกัน คือ

1. Presentation
2. Focused practice
3. Communicative practice
4. Teacher feedback

1. **ขั้น Presentation** จากการศึกษาวิธีการนำเสนอโครงสร้างไวยากรณ์พบว่า มีวิธีการนำเสนอโครงสร้างไวยากรณ์อยู่ 2 วิธี คือ 1) Deductive Approach และ 2) Inductive Approach

1) Deductive Approach การสอนไวยากรณ์แบบนี้ผู้สอนเริ่มโดยการสอนกฎไวยากรณ์ ตามด้วยประโยคตัวอย่างการใช้กฎไวยากรณ์ แล้วจึงให้นักศึกษาฝึกการใช้กฎไวยากรณ์ที่สอนไป

2) Inductive Approach การสอนไวยากรณ์แบบนี้ผู้สอนเริ่มโดยการสอนให้ประโยคตัวอย่างที่แสดงการใช้กฎไวยากรณ์ที่จะสอนก่อน ต่อมาผู้สอนให้นักเรียนฝึกการใช้กฎไวยากรณ์ และสุดท้ายผู้สอนจะให้นักศึกษาสรุปกฎการใช้โครงสร้างไวยากรณ์นั้นด้วยตนเอง

2. **ขั้น Focused practice** จุดมุ่งหมายของขั้นนี้คือต้องการให้ผู้เรียนได้ฝึกโครงสร้างใหม่จนชำนาญ ก่อนที่จะไปฝึกขั้นcommunicative drill ต่อไป การฝึกขั้นนี้จึงเป็นแบบmechanical drill และ meaningful drill

3. **ขั้น Communicative practice** เมื่อนักศึกษาได้รับการฝึกแบบโครงสร้างไวยากรณ์ที่เรียนใหม่จนคล่องแล้ว นักศึกษาควรได้ฝึกการใช้โครงสร้างใหม่ในกิจกรรมแบบ Communicative activities ซึ่งจะเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ถ่ายทอดความรู้ใหม่ทางไวยากรณ์มาใช้จริง ๆ ในการติดต่อสื่อสารกัน

4. **ขั้น Teacher feedback** ถึงแม้จะจัดการแก้ไขข้อผิดพลาดของนักศึกษาไว้ในขั้นสุดท้ายแต่จริง ๆ แล้วผู้สอนควรแก้ไขข้อผิดพลาดของนักศึกษาตลอดบทเรียน แต่ยุทธวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้สอนควรเปลี่ยนไปตามขั้นตอนของบทเรียน เช่น ในขั้นที่ 2 ที่เป็น feedback drill นั้น ผู้สอนควรแก้ไขข้อผิดพลาดโดยตรงและทันทีทันใด แต่เมื่อถึงขั้นที่ 3 ซึ่งเป็นการฝึกแบบ communicative

drill ผู้สอนไม่ควรขัดจังหวะการฝึกโดยแก้ไขข้อผิดพลาดให้นักศึกษา ผู้สอนควรจดบันทึกข้อผิดพลาดไว้เพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดของนักศึกษาหลังจากการฝึกแบบ communicative drill สิ้นสุดลง สิ่งที่สำคัญอีกอย่างของการแก้ไขข้อผิดพลาดของนักศึกษาคือผู้สอนไม่ควรชี้บอที่ผิดและให้คำตอบที่ถูกต้องทันที ควรให้เหตุผลด้วยเพื่อให้นักศึกษาได้ทราบไปด้วยว่าทำไมถึงผิด

การฝึกทบทวนโครงสร้างไวยากรณ์

โดยทั่ว ๆ ไปการฝึกโครงสร้างไวยากรณ์นั้นมี 3 วิธี คือ

- 1) Mechanical drill
- 2) Meaningful drill
- 3) Communicative drill

Mechanical drill ผู้สอนเป็นผู้ควบคุมการตอบ นักศึกษาไม่จำเป็นต้องทราบความหมายของถ้อยคำที่นักศึกษาฝึก การฝึกแบบนี้ได้รับอิทธิพลมาจากนักจิตวิทยาในกลุ่ม Behaviorist ซึ่งเชื่อว่าขบวนการเรียนรู้เป็นเรื่องเงื่อนไขระหว่างสิ่งเร้า (stimulus) กับการตอบสนอง (response) และการให้รางวัล (reinforcement) และการฝึกแบบนี้ได้รับอิทธิพลมาจากการเรียนการสอนแบบ Audio-Lingual Approach ด้วย ซึ่งเชื่อว่าการเรียนภาษาใหม่คือการเรียนระบบนิสัยใหม่ซึ่งจะประสบความสำเร็จได้ด้วยการเลียนแบบโครงสร้างของภาษานั้น นักศึกษาต้องฝึกโครงสร้างนั้นอย่างเข้มข้นจนการเรียนระบบนิสัยใหม่ทางภาษาของนักเรียนเป็นไปโดยอัตโนมัติ สามารถใช้ภาษาได้คล่องแคล่วโดยไม่ต้องคิด

Meaningful drill ผู้สอนยังควบคุมการตอบถึงแม้การตอนนั้นจะตอบได้หลายวิธี แต่นักศึกษาจะต้องเข้าใจว่าเขากำลังทำอะไรอยู่ การฝึกโดยให้นักศึกษาพูดซ้ำไปเรื่อย ๆ โดยไม่รู้ความหมายนั้นอาจทำให้นักศึกษาคล่องแคล่วรูปแบบของโครงสร้างไวยากรณ์นั้น แต่อาจไม่รู้ความหมาย ฉะนั้นจึงควรสร้างสถานการณ์ (situation) ซึ่งเกี่ยวข้องกับชีวิตของนักศึกษาและบังคับให้นักศึกษาคิดเกี่ยวกับความหมาย (meaning) และผล (consequences) ในสถานการณ์นั้น ๆ ว่านักเรียนควรพูดอย่างไร ซึ่งจะช่วยให้ นักศึกษาเข้าใจทั้งความหมายและเรียนโครงสร้างไวยากรณ์ไปพร้อม ๆ กัน

Communicative drill เป็นการฝึกที่ผู้สอนพยายามให้ผู้เรียนถ่ายโอนภาษาที่เรียนอย่างอิสระไปสู่สถานการณ์ที่เหมาะสม ซึ่งผู้พูดเพิ่มข้อมูลใหม่และจริงลงไปในการฝึก

แบบฝึกทบทวนโครงสร้างไวยากรณ์

โดยทั่วไปการเรียนรู้โครงสร้างไวยากรณ์แต่ละโครงสร้างของนักเรียนเป็นไปอย่างเชื่องช้า และอาศัยเวลา การทบทวนโครงสร้างไวยากรณ์ที่เรียนไปแล้วจึงจำเป็นซึ่งผู้สอนอาจทำในช่วงที่เรียนหรือวันรุ่งขึ้นก็ได้ นอกจากนั้นอาจทำการทวนให้กับนักเรียนสัปดาห์หรือเดือนละครั้งแล้วแต่ความเหมาะสม ควรมีการฝึกหลาย ๆ แบบสำหรับโครงสร้างชนิดเดียวกัน เพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย

วิธีการสอนคำเชื่อม

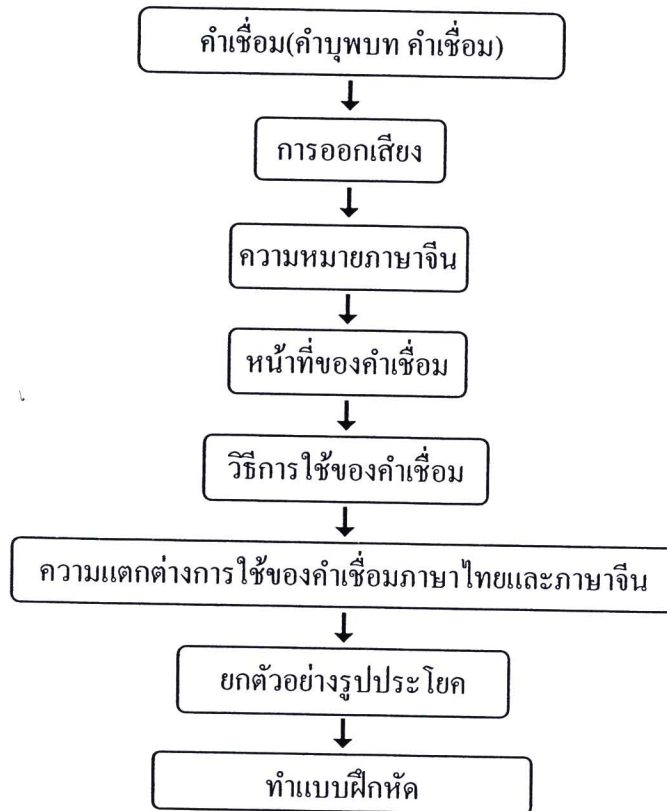
พูดถึงวิธีการสอนคำเชื่อมสำหรับนักศึกษาจีน ผู้วิจัยชอบใช้วิธีการการเรียนการสอน 5 วิธีดังนี้

1. การจัดการเรียนรู้แบบบรรยาย (Lecture Method)
2. การจัดการเรียนรู้แบบอภิปราย (Discussion Method)
3. การจัดการเรียนรู้แบบสาธิต (Demonstration Method)
4. การจัดการเรียนรู้โดยใช้เกม (Game)
5. การจัดการเรียนรู้แบบชี้แนะ (Direct Instruction)

การจัดการเรียนรู้แบบบรรยาย (Lecture Method)

สุวิทย์ มูลคำ (2546, หน้า 17) ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบชี้แนะ คือกระบวนการเรียนรู้ที่ผู้สอนเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ให้แก่ผู้เรียน โดยการพูดบอกเล่า อธิบายเนื้อหาเรื่องราวที่ผู้สอนได้เตรียมการศึกษาค้นคว้ามาเป็นอย่างดี ผู้เรียนเป็นฝ่ายรับฟัง อาจจะมีการจดบันทึกสาระสำคัญในขณะที่ฟังบรรยายหรืออาจมีโอกาสนักถามแสดงความคิดเห็นได้บ้างถ้าผู้สอนเปิดโอกาส

ขั้นตอนการจัดเรียนรู้คำเชื่อมแบบบรรยาย

ภาพที่ 1 แสดงขั้นตอนการจัดเรียนรู้คำเชื่อมแบบบรรยาย

การจัดการเรียนรู้แบบอภิปราย (Discussion Method)

สุวิทย์ มูลคำ (2546, หน้า 23) ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบอภิปราย คือ กระบวนการที่ผู้สอนมุ่งให้ผู้เรียนมีโอกาสสนทนา แลกเปลี่ยนความคิดเห็นหรือระดมความคิดในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งอาจจะเป็นเรื่องหรือปัญหาที่เกี่ยวข้องกับบทเรียนหรือที่กลุ่มมีความสนใจร่วมกัน โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อหาคำตอบแนวทางหรือแก้ปัญหาร่วมกัน การจัดการเรียนรู้แบบนี้มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้คือ ร่วมคิด ร่วมวางแผน ร่วมตัดสินใจ ร่วมปฏิบัติงานและชื่นชมผลงานร่วมกัน

การจัดการเรียนรู้แบบสาธิต (Demonstration Method)

สุวิทย์ มูลคำ (2546, หน้า 42) ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบสาธิต คือ กระบวนการที่ผู้สอน หรือบุคคลใดบุคคลหนึ่งใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ โดยการ

แสดงหรือกระทำให้อุเป็นตัวอย่างพร้อม ๆ กับการบอก อธิบาย ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ ผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้จากการสังเกต กระบวนการขั้นตอน การสาธิตนั้น ๆ แล้วให้ผู้เรียนซักถาม อภิปราย และสรุปการเรียนรู้ที่ได้จากการสาธิต การจัดการเรียนรู้แบบนี้จึงเหมาะสมสำหรับการสอนที่ต้องการให้ผู้เรียนเห็นขั้นตอนของการปฏิบัติ เช่น วิชาพลศึกษา นาฏศิลป์ ศิลปศึกษา เป็นต้น

การจัดการเรียนรู้โดยใช้เกม (Game)

สุวิทย์ มูลคำ (2546, หน้า 90) ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้เกม คือ กระบวนการเรียนรู้ที่สอนให้ผู้เรียนเล่นเกมที่มีกฎเกณฑ์ กติกา เงื่อนไข หรือข้อตกลงร่วมกันที่ไม่ยุ่งยากซับซ้อน ทำให้เกิดความสนุกสนานร่าเริง เป็นการออกกำลังกาย เพื่อพัฒนาความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีโอกาสแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์การเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่น โดยมีการนำเนื้อหา ข้อมูลของเกม พฤติกรรมการเล่น วิธีการเล่นและผลการเล่นเกมมาใช้ในการอภิปรายเพื่อสรุปผลการเรียนรู้

การจัดการเรียนรู้แบบชี้แนะ (Direct Instruction)

วีระเดช เชื้อนาม (2546, หน้า 230) ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบชี้แนะ เป็น รูปแบบการสอนที่มีเป้าหมายเพื่อฝึกทักษะหรือให้ความรู้เบื้องต้นแก่ผู้เรียนเพื่อให้มีพฤติกรรมตามวัตถุประสงค์ที่ได้กำหนดการเรียนการสอนแบบชี้แนะนี้มีพื้นฐานมาจากทฤษฎีทางจิตวิทยากลุ่มพฤติกรรมนิยมและจิตวิทยาการ ฝึกการเรียนการสอน เน้นการฝึกและเสริมแรงทางในขณะเรียนหรือปฏิบัติงาน และจะค่อยลดการเสริมแรงเมื่อผู้เรียนเกิดพฤติกรรมที่ต้องการ การเรียนการสอนจะเน้นให้ผู้เรียนสามารถทำงานได้อย่างมีลำดับขั้นตอน รวมทั้งสามารถทำงานร่วมกันคนอื่นได้ การฝึกจะแบ่งออกเป็นทักษะย่อยเรียงตามลำดับความซับซ้อนของทักษะ

เอกสารเกี่ยวกับโครงสร้างประโยคภาษาจีนและประโยคภาษาไทย

ก่อกศักดิ์ ธรรมเจริญกิจ (2545, หน้า 23) ได้กล่าวว่า ภาษาจีนเป็นภาษาในตระกูลภาษาคำโดดเหมือนภาษาไทย มีเสียงสูงต่ำ มีการสร้างคำขึ้นมาใช้ใหม่เหมือนภาษาไทย โครงสร้างประโยคก็เป็นเช่นเดียวกัน จะต่างกันบ้างก็ในเรื่องปลีกย่อย เช่น ภาษาจีนเรียงคำคุณศัพท์ไว้หน้านาม เรียงกริยาวิเศษณ์ไว้หน้ากริยา และเรียงบุพบทไว้หลังนาม เป็นต้น

โครงสร้างประโยคภาษาจีน

1. ประธาน + กริยา + กรรม (S + V + O)

ตัวอย่าง

เขาเรียนภาษาไทย

2. ประธาน + คำบุพบท + คำนาม + คำกริยา (S + Preposition + Noun + Verb)

ตัวอย่าง

‘เราที่ปักกิ่งพบกัน

โครงสร้างประโยคภาษาไทย

1. ประธาน + กริยา + กรรม (S + V + O)

ตัวอย่าง

เขาเรียนภาษาไทย

2. ประธาน + คำกริยา + คำบุพบท + คำนาม (S + Verb + Preposition + Noun)

ตัวอย่าง

เราพบกันที่ปักกิ่ง

ทฤษฎีการวิเคราะห์ข้อมูล

ทฤษฎีการวิเคราะห์ข้อมูลใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ การยอมรับการใช้ภาษาของเจ้าของภาษา ซึ่งการยอมรับของเจ้าของภาษาหมายถึงการยอมรับของอาจารย์คนไทยที่สอนภาษาไทยจำนวน 5 คน โดยมีเกณฑ์การประเมินดังนี้

เกณฑ์

คะแนน ร้อยละ	80-100	หมายถึง	ยอมรับ
คะแนน ร้อยละ	60-79	หมายถึง	พอยอมรับได้
คะแนน ร้อยละ	0-59	หมายถึง	ไม่ยอมรับ

ทฤษฎีสร้างแบบฝึกหัด

ทฤษฎีสร้างแบบฝึกหัด

ในการจัดทำแบบฝึกหัดนั้นครูต้องคำนึงถึงความแตกต่างของเด็กส่วนใหญ่แล้วจัดทำแบบฝึกหัดไว้ให้มากพอทั้งเด็กเก่งและเด็กอ่อน จะเลือกทำได้ตามความสามารถ แบบฝึกหัดนั้นควรชัดเจน มีความหมายต่อการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน การใช้หลักจิตวิทยาของเด็กและการเน้นถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลในการสร้างแบบฝึกหัดของ รัชณี ศรีไพวรรณ (2517, หน้า 412-413) กล่าวถึงหลักในการจัดทำแบบฝึกหัดทักษะว่า

1. ให้สอดคล้องกับจิตวิทยาและพัฒนาการของเด็ก และลำดับขั้นของการเรียน เด็กแรกเรียนยังมีประสบการณ์น้อยแบบฝึกหัดทักษะจะต้องอาศัย รูปแบบที่สวยงาม จูงใจเด็ก และเป็นไปตามลำดับความยากง่ายเพื่อให้เด็กมีกำลังใจทำ
2. ให้มีจุดมุ่งหมายว่ามุ่งจะฝึกในด้านใด แล้วจัดเนื้อหาให้ตรงกับความต้องการที่วางไว้ครูต้องจัดทำไว้ล่วงหน้าเสมอ
3. ต้องคำนึงถึงความแตกต่างของเด็ก ถ้าสามารถแยกตามความสามารถแล้วจัดทำแบบฝึกหัดเพื่อส่งเสริมเด็กแต่ละกลุ่มได้ก็ยิ่งดี
4. ในแบบฝึกหัดต้องมีคำชี้แจงง่าย ๆ สั้น ๆ เพื่อให้เด็กเข้าใจ ถ้าเด็กยังอ่านไม่ได้ ครูต้องชี้แจงด้วยคำพูดที่ใช้ภาษาง่าย ๆ ให้เด็กสามารถทำตามคำสั่งได้
5. แบบฝึกหัดต้องมีความถูกต้อง ครูจะต้องตรวจพิจารณาให้ดีก่อนอย่าให้มีข้อผิดพลาด
6. การให้นักศึกษาทำแบบฝึกหัดแต่ละครั้งต้องให้เหมาะสมกับเวลาและความสนใจของนักศึกษา นักศึกษาย่อมสนใจจะทำสิ่งใดอยู่ได้ไม่นาน
7. ควรทำแบบฝึกหัดหลาย ๆ แบบ เพื่อให้เด็กได้เรียนรู้ได้กว้างขวางและส่งเสริมให้เกิดความคิด

ในการสร้างแบบฝึก สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรชัย (2523, หน้า 52-62) กล่าวว่าต้องยึดหลักทฤษฎีการเรียนรู้ทางจิตวิทยาดังนี้

1. กฎการเรียนรู้ของธอร์นไดค์ เกี่ยวกับกฎแห่งการฝึกหัด ซึ่งกล่าวว่าสิ่งใดก็ตามที่มีการฝึกหัดหรือกระทำบ่อย ๆ จะทำให้ผู้ฝึกหัดมีความคล่องและสามารถทำได้ดี ในทางตรงกันข้ามสิ่งใดก็ตามที่ภาษาไทยเป็นวิชาทักษะ ผู้เรียนจะมีลักษณะทางภาษาดีต่อเมื่อมีการฝึกฝนหรือกระทำบ่อย ๆ
2. ความแตกต่างระหว่างบุคคล ควรคำนึงถึงว่านักเรียนแต่ละคนมีความรู้ ความถนัด ความสามารถและความสนใจต่างกัน ฉะนั้นในการสร้างแบบฝึกหัดจึงพิจารณาถึงความเหมาะสมคือ ไม่ยากไม่ง่ายจนเกินไปและควรมีหลาย ๆ แบบ

3. การจูงใจผู้เรียน โดยการจัดแบบฝึกหัดจากง่ายไปหายาก เพื่อเป็นการดึงดูดความสนใจของนักเรียน ซึ่งจะทำให้เกิดผลสำเร็จในการฝึกและช่วยยั่วยุให้ติดตามต่อไป

4. ใช้แบบฝึกสั้น ๆ เพื่อไม่ให้เกิดความเบื่อหน่าย

นอกจากนี้ หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู (2514, หน้า 1-5) ได้เสนอแนะการฝึกทักษะไว้ดังนี้

1. ครูต้องเตรียมแบบฝึกหัดให้รอบคอบว่า จะต้องการให้เกิดทักษะใด ใช้แบบฝึกแบบไหน ใช้ได้อย่างไร

2. ใช้แบบฝึกสั้นแต่หลายแบบ เพื่อฝึกหัดทักษะอันเดียวกันนั้นจนเกิดความแม่นยำแบบฝึกหัดความมีหลายแบบเด็กจะได้ไม่เบื่อ

3. ให้ฝึกสภาพการณ์ที่ต่างกัน เช่น ดิบบนกระดานดำ ดิบบนกระดานปิดไว้ให้อ่าน เป็นต้น

4. ประเมินผล การประเมินผลขณะที่ฝึกหัดนั้น ต้องประเมินว่าเกิดความชำนาญในทักษะนั้นเพียงไหน อาจให้เด็กพูดว่าทำอะไรไม่ได้ในแบบฝึกหัดนั้น ๆ หรืออาจหาวิธีอื่น เพื่อค้นคว้าว่าเด็กทำแบบฝึกหัดนั้น ๆ ไม่ได้เพราะอะไร ถ้าเราไม่ประเมินผล เราจะไม่มีโอกาสให้เด็กเกิดทักษะที่ต้องการได้

ก่อน สวัสดิ์พานิชย์ (2514, หน้า 1-2) ได้ให้ข้อเสนอแนะในการฝึกทักษะไว้ดังนี้

1. ครูต้องเตรียมแบบฝึกให้รอบคอบว่า ต้องการจะให้เกิดทักษะใด ใช้แบบฝึกแบบไหน ใช้อย่างไร

2. ใช้แบบฝึกสั้น ๆ แต่หลาย ๆ แบบ เพื่อไม่ให้เกิดความเบื่อหน่าย

3. ให้ฝึกในสภาพการณ์ที่แตกต่างกัน

4. การประเมินผลแบบฝึก ต้องประเมินเพื่อดูว่านักเรียนเกิดความชำนาญในทักษะนั้นเพียงใด

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (2515, หน้า 2-3) ได้ให้ข้อเสนอแนะในการฝึกทักษะไว้ดังนี้

1. ควรฝึกทีละอย่างก่อนแล้วฝึกให้สัมพันธ์กันทีหลัง

2. การฝึกควรฝึกสิ่งที่ง่ายก่อนแล้วจึงไปหาสิ่งที่ยาก

3. เมื่อมีข้อผิดพลาด บกพร่อง เกิดขึ้นในการฟัง พูด อ่าน และเขียนของนักเรียน ครูควรพุดจูงใจให้นักเรียนเกิดความเต็มใจที่จะแก้ไขข้อบกพร่องของตนอย่าให้นักเรียนมีความรู้สึกว่าคุณลงโทษ

4. ควรให้นักเรียนมีประสบการณ์ต่าง ๆ ที่จะให้โอกาสแก่การฝึกทักษะจัดกิจกรรมต่าง ๆ เช่น ใ้ว่าที่ ปาฐกถา เป็นต้น

5. ควรมีการวัดผลเสมอเพื่อจะได้ทราบว่า การฝึกทักษะ ได้ผลเพียงใด
6. ควรมีอุปกรณ์บางอย่างที่จะช่วยให้การฝึกทักษะ ฟังและพูดได้
7. ถ้าสามารถนำสื่อมวลชนบางประเภทมาใช้ให้เป็นประโยชน์ได้ ก็ควรนำมาใช้

ในการทำวิจัยครั้งนี้ ผู้ทำวิจัยสร้างแบบฝึกโดยยึดหลัก ของ วิไลวรรณ อินทร์ (2536, หน้า 51) ดังนี้

1. มีจุดมุ่งหมายในการฝึก
2. เริ่มจากง่ายไปหายาก
3. แบบฝึกมีหลายแบบ
4. มีตัวอย่างประกอบ
5. มีภาพประกอบ
6. สามารถศึกษาได้ด้วยตนเอง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สมิตรา อังวัฒนกุล (2509) ได้ศึกษาคำบุพทในภาษาไทย (PREPOSIEION IN THAI) ผู้วิจัยได้ศึกษาหน้าที่และวิธีใช้คำบุพทในภาษาไทย ได้ผลว่า คำบุพทในภาษาไทย เท่าที่ศึกษา พบ และนำมาทดสอบกับกรอบประโยคทดสอบได้มีปรากฏอยู่ 38 คำ คำบุพทจะปรากฏหน้าคำนาม และหลังคำกริยาเสมอ และนอกจากจะปรากฏหน้าคำนามคำเดียวแล้ว คำบุพทยังอาจจะปรากฏหน้านามวลี กาลวลี คำบอกเวลาหรือคำลักษณะนามอีกด้วย และคำบุพทจะใช้ตามหลังคำกริยา กริยากรรม กริยาพิกรกรรม หรือกริยาที่ต้องมีบุพทตามเสมออย่างใดอย่างหนึ่ง

เดือนเพ็ญ คุโณปการวงศ์ (2519) ได้ศึกษาการใช้คำ “และ” และ “แต่” ผู้วิจัยได้พบว่า คนไทยที่มีการศึกษาสูงที่เรียนวิชาเฉพาะที่เกี่ยวกับภาษา และคนไทยที่มีการศึกษาสูงที่เรียนสาขาวิชาเฉพาะที่ไม่เกี่ยวกับภาษา ใช้คำเชื่อม “และ” และ “แต่” ในการเชื่อมคำคุณศัพท์คู่ไม่แตกต่างกัน ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 และพบว่า คนไทยที่มีการศึกษาสูงทั้ง 2 กลุ่มใช้คำเชื่อม “และ” และ “แต่” ในการเชื่อมคำคุณศัพท์คู่ที่มีความหมายไปในทิศทางเดียวกัน และคู่ที่มีความหมายไปในทิศทางตรงข้ามกัน แตกต่างกันที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 คนไทยที่มีการศึกษาสูงทั้ง 2 กลุ่มเลือกใช้คำว่า “และ” ในการเชื่อมคำคุณศัพท์คู่ มากกว่าที่จะเลือกใช้คำว่า “แต่” ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 และพบว่ามี การเลือกใช้คำว่า “และ” มากกว่าคำว่า “แต่”

ในการเชื่อมคำคุณศัพท์คู่ที่มีความหมายไปในทิศทางเดียวกัน ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 ส่วนการเชื่อมคำคุณศัพท์คู่ที่มีความหมายไปในทิศทางตรงข้ามกัน คนไทยที่มีการศึกษาสูงทั้ง 2 กลุ่ม เลือกใช้คำว่า “แต่” มากกว่าคำว่า “และ” ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99

รุ่งอรุณ ทิมขุนทด (2526) ได้ศึกษาถึงลักษณะความผิดพลาดและความบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาเกาหลี แผนกวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยฮันกุกภาษาต่างประเทศ ซึ่งผลการวิจัยสรุปได้ว่าการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาเกาหลี แผนกวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยฮันกุกภาษาต่างประเทศนั้นมีทั้งข้อผิดพลาดในการใช้คำ ส่วนข้อบกพร่องที่พบคือทางด้านการใช้ภาษาไม่สละสลวย

Ren Yixiong (2530) ได้ศึกษาเปรียบเทียบภาคแสดงในประโยคความเดียวของภาษาจีนและภาษาไทย ผลการวิจัยพบว่า ภาคแสดงของภาษาจีนและภาษาไทยมีส่วนประกอบที่เหมือนหรือคล้ายกันอยู่ไม่น้อย แต่คำขยายในภาษาจีนจะมีตำแหน่งอยู่ข้างหน้า ส่วนในภาษาไทยจะมีตำแหน่งอยู่ข้างหลัง

Su Kiangba (2538) ได้วิจัยเรื่อง การวิเคราะห์และเปรียบเทียบระบบหน่วยเสียงภาษาไทยกับภาษาเกาหลี เพื่อการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ แก่ผู้เรียนที่เป็นคนเกาหลี เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้สอนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศแก่ผู้เรียนคนเกาหลี และเป็นส่วนพื้นฐานหลักการเรียนภาษาไทยวิชาอ่านออกเสียง สำหรับผู้เรียนชาวเกาหลี ผลการวิจัยสรุปว่าภาษาเกาหลีมีอิทธิพลในการเรียนภาษาไทยของนักศึกษาในเรื่องของความแตกต่างของหน่วยเสียงพยัญชนะ และสระ

จองบก แซ (2543) ได้ศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาเกาหลีแผนกภาษาไทยชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยปูซานภาษาและกิจการต่างประเทศ ผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทย แล้วนำไปทดสอบกับนักศึกษา ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาเกาหลีชั้นปีที่ 3 ส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์ต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ และความสามารถในการใช้ภาษาไทยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือความสามารถในการเขียนการอ่าน การพูด และการฟังตามลำดับ

Wang Feng (2543) ได้ศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทยชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศปักกิ่ง จำนวน 17 คน ผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทย แล้วนำไปทดสอบกับนักศึกษา ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนชั้นปีที่ 4 ส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์ที่ดีและดีมาก และความสามารถในการใช้ภาษาไทยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ ความสามารถในการใช้ภาษาไทยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ ความสามารถในการพูด การเขียน การฟัง และการอ่านตามลำดับ

ชนิกา คำพุฒ (2545) ได้ศึกษาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทยชั้นปีที่ 4 สถาบันชนชาติยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน ได้ผลว่า นักศึกษาจีนมีข้อบกพร่องหลายประการในการใช้ประโยคของการเขียนซึ่งมีลักษณะข้อบกพร่องการใช้คำสันธานและคำบุพบทไม่ถูกต้อง การใช้คำเชื่อมได้รับอิทธิพลจากภาษาแรกของผู้เรียน จึงทำให้ผู้เรียนการใช้คำเชื่อมไม่ถูกต้อง

กาญจนา ยอดศิริจินดา (2545) ได้ศึกษาหน่วยเชื่อมโยงในวัจนลีลาแบบพูดและแบบเขียนในภาษาไทย ได้ผลว่า ประเภททางอรรถศาสตร์และประเภททางหน้าที่ของหน่วยเชื่อมโยงปริจเฉทในข้อมูลวัจนลีลาแบบพูดและวัจนลีลาแบบเขียน ข้อมูลวัจนลีลาแบบเขียนมีแนวโน้มที่จะมีจำนวนของรูปหน่วยเชื่อมโยงจุลภาคที่มีขนาด 4 คำขึ้นไป มากกว่าข้อมูลวัจนลีลาแบบพูด และยังพบอีกว่า ปริจเฉทความคิดเห็นและปริจเฉทเรื่องเล่าเป็นประเภทปริจเฉทที่มีแนวโน้มว่าขนาดของหน่วยเชื่อมโยงจุลภาคจะใหญ่กว่าปริจเฉทประเภทอื่น ๆ คือ ปริจเฉทโน้มน้าวและปริจเฉทกระบวนการ วัจนลีลาแบบเขียนมีความถี่ของการปรากฏมากกว่าวัจนลีลาแบบพูดอย่างเห็นได้ชัด

วรพงศ์ ไชยฤกษ์ (2549) ได้ศึกษาลักษณะการเรียนรู้และกลวิธีการเรียนรู้ของชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ได้ผลว่า มีลักษณะการเรียนรู้ที่ต่างกันชัดเจนคือ ชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่เป็นชาวตะวันออก เป็นผู้ที่มีลักษณะการเรียนรู้ที่ชอบเก็บตัว เินอาย และชอบทำงานตามลำพังมากที่สุด ส่วนชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่เป็นชาวตะวันตก มีลักษณะการเรียนรู้ในลักษณะที่ชอบเปิดตัว ชอบสังคมมากที่สุด แต่มีกลวิธีในการเรียนรู้ที่เหมือนกัน คือ นำกลวิธีทางสังคมและกลวิธีการเสริมและการทดแทนมาใช้ในการเรียนบ่อยมาก

จากทัศนะดังกล่าวข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า ทุกภาษาต่างมีไวยากรณ์ของตนเองวิธีการใช้ภาษาก็ไม่เหมือนกัน ความแตกต่างการใช้ภาษาทำให้ผู้เรียนเรียนภาษาต่างประเทศได้อิทธิพลจากภาษาแม่ของตนเอง จึงทำให้ผู้เรียนการใช้ภาษาต่างประเทศไม่ถูกต้อง โดยเฉพาะโครงสร้างประโยคภาษาไทยกับภาษาจีนมีส่วนประกอบที่เหมือนหรือคล้ายกันอยู่ไม่น้อย แต่ก็ยังมีความแตกต่างกันบ้าง จึงทำให้นักศึกษาจีนการใช้คำเชื่อมภาษาไทยไม่ถูกต้อง